

ORION

22:34

I kdyby svět fakt končil, lidem by to nezbránilo v prodávání věcí.

Stánky na Times Square jsou na můj vkus většinou moc turistický na to, abych je vůbec bral na vědomí. Magnety s Empire State Building nebo přívěsky na klíče s taxíkem a jménem mi nic neříkají. (Ne snad že by někdo prokázal Orionům světa dost lásky a vyrobil nějaké předměty s jejich jménem.) Ale i když Hodina smrti svůj program představila teprve před měsícem, pouliční prodavači už ze všech sil produkují tematický suvenýry: zapalovač s nápisem *At si nakouřej, jestli volali*, panáky s lebkou, sluneční brýle s červenými X na sklech a spoustu dalších kravin, jako jsou trika a klobouky. Je tu taky jedna sakra pěkná čepice, kterou jsem v pokušení koupit, ale už mám na hlavě kšiltovku s logem Yankees, co patřila tátovi, a ta má svoje místo na mých kudrnách, kdykoli vylezu ven z domu. Za nic na světě bych ji nevyměnil. Dobře, to je trochu přehnaný, za zdravý srdce bych tu kšiltovku vyměnil asi tak během milisekundy, ale chápete mě.

„Tohle není ani trochu chytrý,“ postěžuje si Dalma a zvedne triko s nápisem *Hodina smrti umírá touhou ti zavolat!*

Je tak kýčovitě, že bych ho nejradši zapálil.

„Jo, to si nekoupím.“

Pak mě upoutá jiný triko. Je bílý a na hrudi má takovým tím písmem jak z psacího stroje vyvedený nápis *Šťastný a veselý soudný den!* Je to docela stylovka, i když nevěřím, že by soudný den mohl být šťastný. Co je na umírání tak božího? Ale asi je to tak inspirativnější a to přece nemůžu shazovat. Když nic jiného, bude to fakt cool suvenýr a něco, s čím se budu moct prsit, až se lidi budou nevyhnutelně ptát: *Kde jsi byl, když se spustila Hodina smrti?* Tak jako se lidi ptají: *Kde jsi byl 11. září?*

Doufejme, že dneska večer se nic traumatického nestane.

Další zármutek v životě fakt nepotřebuju.

Koupím si to triko, přehodím si ho přes námořnický modré, co už mám na sobě a co božsky ladí k mým skinny džínům. Takhle to taky vypadá peckově.

„Ty něco bereš?“ zeptám se Dalmy.

„Maximálně prášky na bolení hlavy,“ odpoví a už zase kouká do mobilu. „Mamka mě furt kontroluje.“

Naše rodina – vlastně je to ve skutečnosti Dalmina opravdová rodina – je na týden u rodičů jejího nevlastního táty Floyda v Ohio a tohle je první den, kdy nás tu nechali v klídku o samotě. Dalmina mamka Dayana je můj zákonný zástupce, takže je za mě zodpovědná a bere to fakt doslovně, zvláště proto, že chce uctít památku mojí mamky, svojí nejlepší kámošky z dětství.

„Jen se nás snaží udržet naživu,“ řeknu. „Aspoň nám tu fakt dovolila zůstat.“

„Držme minutu ticha za Dahliu,“ řekne a zavře oči.

Truchlíme pro prázdninové plány její nevlastní sestry, která neměla na výběr a musela jet na návštěvu k prarodičům.